

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14CoCsp/15/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121201713
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Lajoš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8121201713.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Lajoša a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Kataríny Krochtovej v právnej veci žalobkyne: A. B. C., C., C. C. D. X, XXX XX E., F.: XX XXX XXX, právne zastúpený: Advokátska kancelária Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozska 2, 821 09 Bratislava-Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1. G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/X, XXX XX D., 2. I. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/X, XXX XX D., obaja právne zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Marcel Jurko, advokát, s.r.o., so sídlom na Dominikánskom nám. 11, 040 01 Košice, IČO: 36 863 408, za účasti osobitného subjektu na strane žalovaných: J. K. L. J. D. C., C. C. M. N. X, XXX XX E., F.: XX XXX XXX, o zaplatenie 114 833,95 Eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9Csp/33/2021 – 270 zo dňa 03.03.2025 v spojení s uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 9Csp/33/2021 – 336 zo dňa 18.06.2025, jednomyselne takto

rozhodol:

- I. Návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietá.
- II. Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením v napadnutých výrokoch II., III. a IV.
- III. Žalovaným 1/ a 2/ voči žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9Csp/33/2021 – 270 z 03.03.2025 v spojení s opravným uznesením č. k. 9Csp/33/2021 – 336 z 18.06.2025 napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Návrh žalobcu na prerušenie konania zamietá.

II. Žalobu zamietá.

III. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v „Produktových obchodných podmienkach pre hypotekárne a splátkové úvery C. C., O.“ v znení účinnom od 01.01.2017 v časti 8. Pripady porušenia a ich následky, bod 8.1. v znení:

Za prípad porušenia sa považuje:

a) Omeškanie DIžníka so splácaním Pohľadávky banky o viac ako 3 mesiace,

Ak nastane niektorý z uvedených Prípadov porušenia Banka môže:

a) Vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Pohľadávky Banky a požadovať splatenie Pohľadávky banky v lehote, ktorú banka oznámi v Oznámení o mimoriadnej splatnosti je neprijateľná a teda neplatná.

IV. Žalobca je povinný zaplatiť každému zo žalovaných náhradu trov konania v rozsahu 100% a to do 3 dní odo dňa rozhodnutia súdu I. inštancie o výške týchto trov.“

2. Napadnuté rozhodnutie oprel o § 53 ods. 1 a 5, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“), § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 298 zákona č. 160/2015 Z. z. CSP (ďalej len „CSP“).

3. Vychádzal zo zistenia, že dňa 13.12.2010 bola medzi C. C., O., P. XX, XXX XX E., F.: XX XXX XXX ako veriteľom a G. Q., nar. XX.XX.XXXX, I. Q., nar. XX.XX.XXXX a D. E., nar. XX.XX.XXXX ako dlžníkmi uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere (ďalej len „úverová zmluva“), podľa ktorej bol dlžníkom poskytnutý úver vo výške 120 600,- Eur. Spolu s označenou úverovou zmluvou bola toho istého dňa uzatvorená aj Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam s mandátnou zmluvou (ďalej len „záložná zmluva“) k predmetu zálohu, ktorými boli nehnuteľnosti vo vlastníctve manželov Q.. V priebehu trvania úverovej zmluvy bola dňa 22.11.2013 medzi C. C., O., dlžníkmi z úverovej zmluvy a žalovanými 1/ a 2/ uzatvorená „Zmluva o postúpení práv a povinností zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX“ (ďalej len „zmluva o postúpení práv a povinností“), na základe ktorej sa žalovaní 1/ a 2/ stali namiesto D. E. novými dlžníkmi v danom úverovom vzťahu. Zo žalujúcou stranou predloženej výzvy z 01.10.2018 zistil, že C. C. O. ňou jednotlivým dlžníkom v úverovom vzťahu oznámila, že k 01.10.2018 sú v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 3 635,35 eur a upozornila ich, že ak dlžná suma nebude uhradená do 15 dní od doručenia výzvy, bude oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru. Z nadväzného „Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ z 28.11.2018 zistil, že ním C. C. O. dlžníkom oznámila, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8. 1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery C. C., O. s účinnosťou od 01.01.2015, z dôvodu ktorého C. C. O. k 27.11.2018 vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky vo výške 118 747,71 eur. Z dôvodu postúpenia uplatnenej pohľadávky zmluvou zo dňa 21.03.2024 súd prvej inštancie uznesením č. k. 9Csp/33/2021-228 z 20.11.2024 pripustil zmenu na strane žalobkyne.

4. V súvislosti s právnym posúdením prípadu konštatoval, že predpokladom platného predčasného zosplatnenia úveru je predovšetkým dohoda o takejto možnosti podľa § 565 OZ. Aby teda veriteľ k takémuto predčasnému zosplatneniu úveru mohol pristúpiť je nevyhnutné, aby predmetná dohoda bola platná, čo v prejednávanej veci splnené nebolo. K zosplatneniu malo dôjsť na základe oprávnenia vyplývajúceho banke z dokumentu „Produktové obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery C. C., O.“ v znení účinnom od 01.01.2017 (prijaté s účinnosťou od 01.01.2017), vo vzťahu k čomu konštatoval, že tento dokument, podľa ktorého sa postupovalo pri predčasnom zosplatnení v čase uzavretia ako úverovej zmluvy tak aj zmluvy o pristúpení neexistoval. Bolo teda podľa neho povinnosťou veriteľa na uvedený zmluvný dokument a zvlášť na jeho časť týkajúcu sa predčasného zosplatnenia žalovaných upozorniť, avšak takýto postup žalobkyňa v konaní ani len netvrdila. Zároveň konštatoval, že zmluva sa môže skladať aj z viacerých listín, vrátane rôznych súčastí ako sú obchodné podmienky a podobne, zároveň však zdôvodnil, že najprísnejšia sankcia dlžníka (spotrebiteľa) - predčasné zosplatnenie - a jej podmienky by mali byť zvýraznené a dané spotrebiteľovi na vedomie nesporným spôsobom. Súčasne konštatoval, že k záveru o neplatnom vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru by dospel aj pri platnosti zmluvnej podmienky o predčasnom zosplatnení, keďže neplatným by bol samotný proces predčasného zosplatnenia odporujúci výkladu rozhodujúcich právnych ustanovení, z ktorých vyplýva potreba konkretizovania splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru v oznámení o zosplatnení. S ohľadom na konštatovanie, že k platnému predčasnému zosplatneniu úveru nedošlo, nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu celej pohľadávky, v dôsledku čoho súd prvej inštancie ustálil, že žalobkyňa v prejednávanej veci nesvedčí aktívna vecná legitímácia, a preto žalobný nárok na zaplatenie pohľadávky v sume 114 833,95 Eur s príslušenstvom zamietol (výrok II. napadnutého rozsudku).

5. Svoje rozhodnutie o určení neprijateľnosti, a tým neplatnosti zmluvnej podmienky uvedenej v „Produktových obchodných podmienkach pre hypotekárne a splátkové úvery C. C., O.“ v znení účinnom od 01.01.2017 v časti 8. Prípady porušenia a ich následky, bod 8.1. (výrok III. napadnutého rozsudku) odôvodnil poukazujúc na závery vyplývajúce z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024, sp. zn 5Cdo/197/2022 ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C - 598/21 a C -415/11, z ktorých citoval v bode 14. jeho odôvodnenia.

6. Návrh žalobkyne na prerušenie konania, podaný v priebehu konania súdu prvej inštancie z dôvodu, že nie je zrejmé aké procesné kroky pôvodní vlastníci nehnuteľností, resp. konkurzný správca v dražobnom konaní zaujmú zamietol zhodnotiac, že takýto návrh žalobkyne nezodpovedá žiadnemu z dôvodov prerušenia konania uvedených v § 162 - § 164 CSP. Keďže zamietnutie žaloby nebolo viazané na úhradu dlhu žalobkyňi manželmi Q., mal súd prvej inštancie za to, že dôvod na prerušenie konania daný nie je.

7. Výrok o trovách konania odôvodnil v zmysle § 255 ods. 1 CSP záverom o plnom procesnom úspechu žalovaných v konaní, z dôvodu ktorého majú voči neúspešnej žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

8. Proti tomuto rozsudku v časti výrokov II., III. a IV. podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa z odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP, t. j. že súd prvej inštancie jej svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tiež, že vec nesprávne právne posúdil. Napadnutý rozsudok označila za arbitrárny a nepreskúmateľný, keď poukazuje na jednotlivé vety napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu z napadnutého rozsudku podľa nej nie je jasné, čo konkrétne mal súd prvej inštancie na mysli a od čoho konkrétne jednotlivé svoje závery odvodil. Mal za to, že aj keď súd prvej inštancie odkázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C – 415/11, závery označeného rozhodnutia na predmetnú vec neaplikoval, nakoľko podľa neho je súd povinný túto značnú nerovnováhu posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych právnych predpisov. Aj keď súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vyslovene konštatoval povinnosť posúdiť značnú nerovnováhu zmluvných podmienok, uvedené nebolo súdom prvej inštancie riadne vykonané, keď vo veci bolo podľa žalobkyne rozhodnuté bez aplikácie vnútroštátnych právnych predpisov. Mala za to, že zmluvná podmienka, ktorú súd prvej inštancie posúdil ako neprijateľnú, kopíruje obsah zákonného ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, no z odôvodnenia napadnutého rozsudku môže len odhadovať, že súd prvej inštancie považuje samotný § 53 ods. 9 OZ pre spotrebiteľa za neprijateľný. Označené zákonné ustanovenie nevylučuje prípad, že výška omeškanej splátky (resp. jej akejkoľvek časti) bude v nepomere k celkovej výške úveru, obsahuje len podmienky týkajúce sa časového omeškania splátky. Takýto postup súdu účelovo obchádza všeobecné záväzné právne predpisy a podľa žalobkyne predstavujú prekročenie právomoci konajúceho súdu, ktorý bez aplikovania platného a účinného vnútroštátneho právneho poriadku posudzuje obsah zmluvných ustanovení len na základe vyňatej judikatúry a nie komplexnej judikatúry Súdneho dvora EÚ, ktorá takýto postup súdu vylučuje. Zvýraznila, že právo na predčasné zosplatnenie úveru je de facto jediným nástrojom, pomocou ktorého sa môže veriteľ účinne domáhať vrátenia poskytnutého úveru od dlžníka, ktorý si nesplní svoje zmluvné záväzky riadne a včas. Pri posudzovaní neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky sa súd prvej inštancie podľa žalobkyne dopustil neprípustného výkladu contra legem. Podľa žalobkyne napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie sankcionoval neplatnosťou postup veriteľa v súlade so zákonom účinným v čase uskutočnenia právneho úkonu. Obsah práva vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru dojednaného v súlade so zákonnými predpismi sa nemôže meniť budúcou judikatúrou, či neskoršou zmenou právnych predpisov. Z hľadiska rešpektovania základných princípov právneho štátu je podľa žalobkyne neakceptovateľné pripustiť, aby sa nároky účastníkov akejkoľvek zmluvy, ktoré vznikli za platnej a účinnej právnej úpravy riadili budúcou právnou úpravou, ktorú v čase vzniku nároku nemohli poznať. Napadnutá zmluvná podmienka nespĺňa základný predpoklad určenia jej neprijateľnosti, a to zhoršenie postavenia spotrebiteľa v porovnaní so zákonnou úpravou. Súd prvej inštancie tak vec nesprávne právne posúdil pokiaľ v rozpore s § 53 ods. 9 OZ určil, že právo zosplatniť úver je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, hoci ustanovenie § 53 ods. 9 OZ je kogentným ustanovením na ochranu spotrebiteľa, ktoré je určité a zrozumiteľné a požiadavky súdu pre zosplatnenie pohľadávky sú v jeho priamom rozpore. V ďalšom poukazuje na § 52 ods. 2 tretia veta OZ argumentovala, že toto ustanovenie nemožno vykladať tak, že za žiadnych okolností nemožno aplikovať normy obchodného práva v tzv. spotrebiteľských vzťahoch. Žiadna právna norma spotrebiteľského práva Slovenskej republiky alebo Európskej únii nevyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva bola vyhotovená ako jediný dokument, respektíve, aby každá časť takého dokumentu bola osobitne podpísaná. Na podporu tejto argumentácie poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/9/2019 z 27.05.2020, sp. zn. 1Cdo/104/2022 z 30.01.2024, či rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit Slovakia C - 42/15 a niektoré rozhodnutia odvolacích súdov. Žalobkyňa sa tak v podstate nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že právo veriteľa na zosplatnenie spotrebiteľského úveru musí byť dojednané priamo v zmluve, a nepostačuje jeho dojednanie iba v obchodných podmienkach. Takéto právne posúdenie sa

vymyká pravidlám platným pre posudzovanie neprijateľnosti zmluvných podmienok, keď nezohľadňuje základnú požiadavku - zhoršenie postavenia spotrebiteľa v právnom vzťahu s obchodníkom.

9. V ďalšom poukázal na skutočnosť, že závery súdu prvej inštancie spočívajúce v potrebe špecifikovania splátky, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý úver, nemajú oporu v zákonnej úprave a odkláňajú sa od ustálenej judikatúry súdov. Vyjadril sa k zákonným podmienkam jednorazového splatenia pohľadávky, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Má za to, že podmienka určitosti právneho úkonu nie je viazaná na presné označenie splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu úveru. Určenie splátky, pre ktorú môže veriteľ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru vyplýva priamo z právnych predpisov, a to z § 565 OZ, v zmysle ktorého „toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky“ v spojení s § 53 ods. 9 OZ, ktoré uplatnenie tohto práva dopĺňa v spotrebiteľských vzťahoch tak, že dodávateľ môže uplatniť toto právo najneskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Ide preto o otázku právneho posúdenia a nie o skutkovú otázku, ktorá má podľa názoru súdu prvej inštancie predstavovať obligatórnu náležitosť právneho úkonu pod hrozbou jeho absolútnej neplatnosti. Súd je pri zosplatnení úveru povinný predpokladať, že toto zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zo splatenia 3 mesiace po splatnosti. Označené ustanovenia OZ nevyžadujú ako povinnú náležitosť zosplatnenia pohľadávky určenie splátky, pre ktorú veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť. Na podporu svojej argumentácie citovala z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.01.2024 a poukázala aj na uznesenia sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022 s 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022. Súdom prvej inštancie preferovaný výklad je podľa žalobkyne v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít ako aj v rozpore so zásadou preferencie platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou. Na podklade aktuálneho znenia § 53 ods. 9 a 10 OZ v znení účinnom od 01.11.2024 argumentovala, že ani po ich novelizácii nie je obligatórnou náležitosťou výzvy uvedenie konkrétnej splátky, resp. jej špecifikácia, keď pre platné zosplatnenie postačuje uvedenie sumy, s ktorou je dlžník v omeškaní. L. C. C., O. v danej veci je preto potrebné považovať za dostatočne určitú pre spotrebiteľa, keď z nej je celkom zrejмый úmysel veriteľa, ktorým je upozornenie dlžníka na to, že je v omeškaní po dobu viac ako 3 mesiace a je z neho zrejмая aj celková výška omeškania dlžníka a rovnako tak aj upozornenie na to, že v prípade, ak sa omeškané plnenie neuhradí v dodatočnej lehote, veriteľ je oprávnený žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Rovnako z obsahu právneho úkonu zosplatnenia je zrejмая aj vôľa veriteľa, aby nastala splatnosť celej pohľadávky z dôvodu porušenia povinnosti na strane dlžníka, ktorým bolo nedodržanie jeho platobnej disciplíny. Postup, ktorým súd nad rámec zákona stanovil ďalšie náležitosti týchto právnych úkonov je nepreskúmateľný a svojvoľný a podľa žalobkyne tak súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rovnako nesprávne sú potom aj právne závery súdu prvej inštancie o neplatnom postúpení pohľadávky, v dôsledku čoho vychádza napadnuté rozhodnutie z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa v konaní preukázala svoju aktívnu vecnú legitímáciu, a súd vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ dospel k záveru o opaku a žalobu zamietol. Napokon namietala, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nedostala odpoveď, prečo bola jej žaloba zamietnutá, nakoľko skutočné podmienky, ktoré súd vyžadoval pre zosplatnenie úveru ostali nevysvetlené, resp. nešpecifikované. Považuje za nevyhnutné, aby súd konkrétne uviedol, aký postup a podmienky mali byť splnené pre platné zosplatnenie úveru, a teda ako malo vyzeráť platné dojednanie práva veriteľa na zosplatnenie v spotrebiteľskej zmluve – keďže jeho posúdenie nevyplýva zo zákona, ale naopak, priamo mu podľa žalobkyne odporuje, aké podmienky mali byť splnené v čase zosplatnenia, a teda s akou sumou mali byť žalovaní v tom čase v omeškaní a aké dlhé malo byť toto omeškanie, akú splátku mal veriteľ uviesť vo výzve podľa ust. § 53 ods. 9 OZ s ohľadom na v tom čase 6-mesačné omeškanie a s ohľadom na to, že určenie jednej splátky je popretím celkového posúdenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky a rovnako kedy mala byť táto výzva vyhotovená tak, aby mohlo dôjsť k platnému zosplatneniu. Zastala názor, že bez konkrétnych odpovedí môže zo strany súdu dochádzať k vytváraniu svojvoľných podmienok pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti tak, aby súd mohol žalobu každého veriteľa zamietnuť z iného protichodného dôvodu, čo je v právnom štáte absolútne neprípustné. Odôvodnenie napadnutého rozsudku tak nie je konzistentné a nemá ani oporu v príslušných zákonných ustanoveniach. V závere svojho odvolania argumentovala, že otázka platného postúpenia pohľadávky na žalobkyňu už bola súdom prvej inštancie právoplatne vyriešená, a to uznesením č. k. 9Csp/33/2021 - 228 z 20.11.2024, ktorým došlo k pripusteniu žalobkyne do konania na žalujúcej strane namiesto jej právneho predchodcu, keď podmienkou vyhovenia návrhu na zmenu strany sporu je v zmysle § 80 CSP preukázanie prevodu alebo prechodu práva, k čomu podporne citoval z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/57/2020 z 29.09.2021. Navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti zrušiť a v rozsahu zrušenia vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie

konanie a nové rozhodnutie, eventuálne rozsudok v jeho napadnutej časti zmeniť tak, že žalobe vyhovie. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. K odvolaniu žalobkyne sa podaním z 26.05.2025 vyjadrili žalovaní 1/ a 2/. Uviedli, že výzva na zosplatnenie zostatku dlhu neobsahuje presnú špecifikáciu konkrétnej splátky, pre ktorú je možné jednorazovo predčasne zosplatniť dlh. Samotné zosplatnenie dlhu tiež neobsahuje presnú špecifikáciu konkrétnej splátky, pre ktorú došlo k jednorázovému predčasnému zosplatneniu dlhu. Keďže predmetná pohľadávka nebola platne zosplatnená, nemohla byť ani predmetom postúpenia podľa vety prvej § 92 ods. 8 zákona o bankách a žalobkyňa sa nikdy nestala veriteľom predmetnej pohľadávky a v konaní nedisponuje ani aktívnou vecnou legitímáciou. Súčasne poukázali na list žalobkyne z 25.04.2025, z ktorého vyplýva, že už dňa 11.02.2025 žalobkyňa zinkasovala sumu 159 313,20 eur titulom dražby nehnuteľností, ktoré boli zaťažené záložným právom zabezpečujúcim predmetnú pohľadávku. Z predmetného úveru tak bola zaplatená celkom suma 218 889,36 eur. Vzhľadom na uvedené navrhli napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

11. V priebehu odvolacieho konania žalobkyňa podaním z 02.06.2025 opätovne navrhla prerušenie konania. Vo svojom návrhu uviedla, že dňa 11.02.2025 došlo k úhrade uplatnenej pohľadávky v rozsahu 159 313,20 eur, a to prostredníctvom výťažku z dobrovoľnej dražby, na ktorej sa vydražili nehnuteľnosti, ktorými bola pohľadávka uplatnená v tomto konaní zabezpečená záložným právom. Žalovaní 1/ a 2/ však podali žalobu o neplatnosť dražby, ktorou došlo k uspokojeniu žalobkyňou uplatnenej pohľadávky v rozsahu 159 313,20 eur, t. j. takmer v celom rozsahu. S ohľadom na prebiehajúce konanie o neplatnosť dražby, nemožno podľa žalobkyne zohľadniť sumu dosiahnutú vydražením nehnuteľností v prospech žalovaných v tomto konaní, a to až do právoplatného skončenia zmieneného konania. V prípade, že by boli žalovaní 1/ a 2/ v konaní o neplatnosť dražby úspešní, žalobkyňa bude musieť vydražiteľovi vrátiť sumu, za ktorú nehnuteľnosť v dražbe nadobudla, čím by sa obnovila pohľadávka žalobkyne uplatnená v tomto konaní. Ak by však žalovaní 1/ a 2/ v konaní o neplatnosť dražby úspešní neboli, žalobkyňa avizovala možnosť späťvzatia žaloby z dôvodu zániku pohľadávky jej splnením.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z § 34 CSP, po zistení, že odvolanie žalobkyne bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že rozsudok v jeho napadnutej časti nebol oprávnený preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podaných odvolaniach. Výnimkou by mohli byť len vady konania týkajúce sa procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP).

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolanie žalobkyne smerovalo proti výroku II., III. a IV. napadnutého rozsudku. Vo výroku I., ktorý nebol odvolaním napadnutý, rozsudok nadobudol právoplatnosť. Predmetom prieskumu odvolacieho konania je výrok II., ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu, výrok III., ktorým bola určená zmluvná podmienka za neprijateľnú a výrok IV. o trovách konania.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení

rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

16. Skôr než odvolací súd pristúpi k posúdeniu, či odvolateľkou označené dôvody boli v okolnostiach veci naplnené konštatuje, že vo veci bol súdom prvej inštancie zistený skutkový stav v dostatočnom rozsahu, t. j. jeho skutkové zistenia zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania, nie sú svojvoľné ani inak neudržateľné, z dôvodu ktorého sa odvolací súd stotožňuje so skutkovými závermi súdu prvej inštancie vyplývajúcimi z napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne poukazuje. Z napadnutého rozsudku ani konania predchádzajúceho jeho vydaniu odvolací súd neidentifikoval takú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na skutkových, ale aj právnych zisteniach uvedených v napadnutom rozsudku nič nezmenilo, odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na neho poukazuje (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). V tomto smere odvolací súd prízvukuje, že odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (por. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvoinštančné konanie a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku ako aj k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd v ďalšom uvádza nasledovné.

17. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil odvolateľovi uskutočnenie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva odvolateľa na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu, avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

18. Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, avšak rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

19. V súvislosti s odvolacím dôvodom v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, ktorý žalobkyňa videla naplnený v nedostatočnom, nezrozumiteľnom a nepreskúmateľnom odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd pripomína doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu – R 111/1998, R 2/2016, ako aj na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) sp. zn. I.ÚS 364/2015, II.ÚS 184/2015, III.ÚS 288/2015 a I.ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) je považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorá zmätočnosť rozhodnutia

nezakladá (sp. zn. 7Cdo/17/2021 z 29.04.2021). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť, resp. neopodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

20. Zo stanoviska občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016 možno pritom dovodiť, že odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, obsahovo zodpovedajúci bývalému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 OSP v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) OSP, t.j. že postupom súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, môže byť nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia naplnený len výnimočne, a to keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. V označenom stanovisku najvyšší súd vychádzal z názoru, že odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesný postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv, ktoré mu priznáva právny poriadok, no súčasne tiež, že nie každá nesprávnosť, je procesnou vadou (vadou procedúry prejednávania veci) dosahujúcou relevantnú intenzitu. Požiadavka, aby rozhodnutie bolo riadne odôvodnené, patrí medzi základné atribúty spravodlivého procesu, ktorého účelom je medzi iným zabezpečiť transparentnosť, legitimitu a kontrolovateľnosť súdneho rozhodovania. Účastník konania sa však na tvorbe písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu nezúčastňuje, keď procesná úprava mu priznáva možnosť realizácie jeho procesných oprávnení pred vydaním písomného vyhotovenia rozhodnutia (právo zúčastniť sa na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k veci a k doterajším výsledkom konania, svojimi argumentmi vymedzovať okruh otázok, ktoré by mal súd - podľa názoru účastníka - v rozhodnutí vyriešiť, zúčastniť sa na verejnom vyhlásení rozsudku) a po vydaní písomného vyhotovenia rozhodnutia v stanovených prípadoch právo podať opravný prostriedok a v ňom vytkáť nesprávnosti, ktorých sa (podľa jeho názoru) súd dopustil. Ani vtedy, keď zastáva názor, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia je nedostatočné, nevýstižné, nepresvedčivé alebo neúplné, nezostáva „procesne bezbranný“. Je pravda, že v prípade nedostatočného odôvodnenia musí účastník svoju argumentáciu prispôbiť tak, aby zodpovedala tomu, čo je (alebo nie je) obsahom rozhodnutia a čo chce súdu vytknúť, uvedené však neznamená, že by bol v takom prípade celkom zbavený možnosti brániť sa a vznášať argumenty proti rozhodnutiu súdu, s ktorým nesúhlasí a ktoré sa mu javí ako nedostatočne odôvodnené. Procesné oprávnenie (ako také) brániť sa a domáhať sa nápravy nesprávností spôsobených súdom tak bezpochyby zostáva účastníkovi konania zachované, preto skutočnosť, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne mu bez ďalšieho neodníma možnosť pred súdom konať.

21. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia konštatuje, že jeho vydaním a najmä odôvodnením súd prvej inštancie neznemožnil žalobkyni uskutočnenie jej procesných práv v takej miere, že by tým došlo až k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Napadnutý rozsudok napĺňa relevantné požiadavky pre obsah písomného odôvodnenia rozsudku vyplývajúce z § 220 ods. 2 CSP, keď súd prvej inštancie v ňom síce stručne, ale u hľadiska obsahu označeného základného práva postačujúco rozviedol, čoho (t. j. akých nárokov) sa žalobkyňa v konaní domáhala a čo v tejto súvislosti tvrdila (bod 1. odôvodnenia), ako sa vo veci vyjadrili žalovaní 1/ a 2/ (bod 2. odôvodnenia), aké dokazovanie súd vykonal, čo z vykonaného dokazovania zistil, resp. ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie (bod 3. odôvodnenia) a vyplývajú z neho aj závery ako meritum veci právne posúdil. Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje vyhodnotenie dôkaznej situácie veci ako aj úvahy, ktorými sa pri ich hodnotení súd riadil, ďalej tiež citáciu právnych noriem, na základe ktorých rozhodol, vysvetlenia, ktoré ho viedli k ich aplikácii a tiež aké je jeho právne posúdenie uplatňovaných nárokov, keď možno konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je ako celok vystavané na logickej postupnosti jednotlivých jeho častí. Skutočnosť, že jednotlivé skutkové zistenia uvedené v rozsudku súd prvej inštancie kontinuálne prepojil s ich právnym hodnotením nemôže viesť k naplneniu označeného odvolacieho dôvodu. Pre naplnenie ústavných a zákonných limitov súdneho rozhodnutia postačuje, ak súd v jeho odôvodnení uvedie iba rozhodujúce skutkové okolnosti bez zachádzania do zbytočných podrobností, ktoré na posúdenie veci nemajú relevantný vplyv. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval predmetný odvolací dôvod za naplnený.

22. Ťažisko odvolacích námietok žalobkyne však spočíva v nesúhlase súdom prvej inštancie realizovaného právneho posúdenia prípadu, predovšetkým pokiaľ ide o otázku splnenia podmienok predčasného zosplatnenia úveru a platnosti právnych úkonov, na základe ktorých bolo realizované, ako aj otázky neprijateľnosti zmluvnej podmienky umožňujúcej takéto jednorazové predčasné zosplatnenie úveru. Obsah týchto odvolacích námietok sa tak týka predovšetkým odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP (t. j. nesprávneho právneho posúdenia vecí súdom prvej inštancie).

23. K označenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania vecí, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/23/2021 z 29.09.2021). Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

24. Predmetom sporu bol nárok žalobkyne voči žalovaným 1/ a 2/ na zaplatenie istiny 114 833,95 eur, zmluvných úrokov vyčíslených k 04.02.2021 v sume 14 951,57 eur, úrokov z omeškania vyčíslených k 04.02.2021 v sume 13 523,92 eur, zmluvného úroku vo výške 4,79 % ročne zo sumy 114 833,95 eur od 05.02.2021 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5% zo sumy 129 782,52 eur od 05.02.2021 do zaplatenia, ktorý mal vzniknúť z úverovej zmluvy z 13.12.2010 uzavretej pôvodne C. C. O. ako veriteľom s G. Q., I. Q. a D. E. ako dlžníkmi, ktorou im bol poskytnutý úver vo výške 120 600,- Eur. Ten bol záložnou zmluvou z toho istého dňa zabezpečený záložným právom k nehnuteľnostiam v tom čase vo vlastníctve manželov Q.. Žalovaní 1/ a 2/ sa stali dlžníkmi predmetného úveru namiesto pôvodného dlžníka D. E. na základe Zmluvy o postúpení práv a povinností zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX R. XX.XX.XXXX. Žalovaná pohľadávka mala vyplývať z dokumentu označeného ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ datovaného k 28.11.2018, ktorým mala byť pôvodným veriteľom k 27.11.2018 vyhlásená mimoriadna splatnosť pohľadávky zo zmluvy, definovaná sumou 118 747,71 eur, ktorú banka žiadala uhradiť na účet tam uvedený, a to z dôvodu, že „nastal Prípady porušenia: - v zmysle bohu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery C. C., O., s účinnosťou od 01.01.2015 v aktuálnom znení - omeškanie Dlžníka so splácaním Pohľadávky Banky o viac ako 3 mesiace“.

25. Z obsahu preskúmaného rozsudku je zjavné, že dôvodom zamietnutia žalobného nároku žalobkyne výrokom II. napadnutého rozsudku bol ako záver súdu prvej inštancie o neplatnosti zmluvnej podmienky, resp. o absencii jej platného dojednania, na podklade ktorej C. C. O. pristúpila k zosplatneniu predmetného úveru, rovnako ako aj záver o neplatnosti procesu zosplatnenia pohľadávky v zmysle výkladu rozhodujúcich právnych ustanovení podaných Najvyšším súdom Slovenskej republiky vo veciach vedených pod sp. zhn. 6Cdo/15/2023 a 5Cdo/197/2022.

26. Možnosť predčasného zosplatnenia úveru je právne upravená v § 565 OZ, ktorý súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí citoval, podľa ktorého „ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky“. Strata výhody splátok v čase tvrdeného vzniku zosplatnenej pohľadávky tak nenastáva priamo zo zákona vznikom omeškania dlžníka pri splácaní jeho plnenia v splátkach, ale jeho podmienkou bola (aj v intenciách aj tohto prípadu) existencia predchádzajúcej dohody veriteľa a dlžníka, ktorá by veriteľovi takéto právo zakladala. Pokiaľ takéto predchádzajúca dohoda medzi účastníkmi právneho vzťahu nebola riadne zriadená, alebo je zo zákonných dôvodov neplatná, nebolo možné v zmysle § 565 OZ pristúpiť k využitiu práva žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky. Preto postupu súdu prvej inštancie, ktorý v tomto kontexte skúmal oprávnenie C. C. O. ako právneho predchodcu žalobkyne zosplatiť úverovú pohľadávku vyplývajúcu z úverovej zmluvy nemožno nič zásadné vytknúť.

27. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie vyjadrenom v bode 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého spotrebiteľská zmluva uzavretá medzi obchodníkom a spotrebiteľom môže pozostávať z viacerých listín, resp. že za jej súčasť možno považovať aj také dokumenty ako sú obchodné podmienky alebo úverové podmienky, za predpokladu platného dojednaní inkorporačných zmluvných klauzúl, ktoré takéto dokumenty za súčasť zmluvy vyhlasujú. Súčasne však aj podľa odvolacieho súdu musí byť splnená podmienka, že tzv. podstatné náležitosti zmluvy, ale rovnako tak aj zmluvné dojednanie obmedzujúce právo spotrebiteľa na zaplatenie svojho dlhu v splátkach, t. j. umožňujúce jeho predčasné zosplatenie by mali byť v zmluve a jej súčasťach zvýraznené, resp. spotrebiteľovi dané na vedomie nesporným spôsobom. Aj Súdny dvor EÚ vo svojom rozsudku vydanom vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej (z 9.11.2016) vychádzal z názoru, že spotrebiteľská zmluva o úvere síce nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale že všetky náležitosti musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, pričom v odseku 29. a 31. odôvodnenia označeného rozhodnutia tiež vysvetlil, že požiadavka zrozumiteľne a stručne uviesť v zmluve o úvere jej náležitosti je nevyhnutná na to, aby sa spotrebiteľ mohol oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, a že z dôvodu ktorého je nevyhnutné, aby zmluva o úvere obsahovala jednoznačné a presné odkazy na iné písomnosti alebo iné trvalé nosiče obsahujúce tieto náležitosti, ktoré boli spotrebiteľovi pred uzavretím zmluvy skutočne odovzdané tak, aby sa mohol skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami (por. aj odsek 34. odôvodnenia rozhodnutia C-42/15). Túto výkladovú líniu zastáva aj Najvyšší súd SR, ktorý napr. v rozsudku 5Cdo/170/2023 z 28.11.2024 videl ako súladný s ustálenou súdnou praxou dovolacieho súdu názor odvolacieho súdu, že relevantné náležitosti zmluvy síce môžu byť uvedené v rôznych dokumentoch, ale dodávateľ musí preukázať, že s nimi vopred (pred podpisom zmluvy) spotrebiteľa konkrétne oboznámil, resp. že v prípade, ak takéto náležitosti neboli uvedené v zmluve, zmluva by mala obsahovať odkaz na konkrétne ustanovenie obchodných podmienok, kde sa takéto náležitosti (dojednanie) nachádzajú.

28. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi sporovými stranami odvolací súd akceptuje argumentáciu odvolateľky o nutnosti súčasnej aplikácie § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ (v znení účinnom do 31.10.2024 v spojení s § 879y OZ), avšak súčasne dodáva, že uvedené východisko súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku v zásade rešpektoval, hoci bez toho, že by mu z takejto spoločnej aplikácie označených ustanovení OZ vyplynula povinnosť iného, než vo veci ustáleného právneho posúdenia. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, v znení účinnom ku dňu vystavenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (28.11.2018) obsahovalo pre oblasť spotrebiteľských vzťahov úpravu aj ďalších - osobitných podmienok pre uplatnenie možnosti veriteľa na zosplatenie celej jeho pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky. V zmysle tohto ustanovenia, cit.: „ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“

29. V prípade spotrebiteľských záväzkov tak pre platné predčasné zosplatenie úveru bolo potrebné realizovať dva rôzne právne úkony veriteľa, a to upozornenie na uplatnenie práva veriteľa žiadať zaplatenie celej pohľadávky podľa § 53 ods. 9 OZ a tiež žiadosť o predčasné zaplatenie celého dlhu pre omeškanie so zaplatením splátky. Podmienkou zosplatenia dlhu je riadne doručenie oboch týchto prejavov vôle veriteľa dlžníkovi (k otázke doučovania týchto právnych úkonov porovnaj body 22. až 26. odôvodnenia uznesenie Najvyššieho údu SR sp. zn. 4Cdo/50/2025 z 11.12.2025). Ak § 53 ods. 9 OZ upravuje možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ, najskôr v lehote po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškani, musí ísť vždy o konkrétnu splátku, nakoľko len v takomto prípade je možné posúdiť, či bola dodržaná zákonom stanovená minimálna lehota troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľom.

30. S argumentáciou žalobkyne, podľa ktorej špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplateniu, nie je podmienkou platnosti predčasného zosplatenia dlhu, sa odvolací súd nestotožňuje a nepovažuje ju za súladnú s ustálenou aplikačnou praxou Najvyššieho súdu SR. K tomuto záveru odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13. februára 2025, ktorého právna veta, uverejnená v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 34/2025 znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne

určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“ Takýto názor pritom nebol v judikatúre Najvyššieho súdu SR ojedinelým – k tomu porovaj uznesenie sp. zn. 6Cdo/15/2023 z 25.09.2024, či uznesenie sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 25.01.2024, z ktorých v bode 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku citoval aj súd prvej inštancie. Tiež z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 z 25.01.2024 vyplýva, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ust. § 565 a § 53 ods.9 OZ, pre platný právny úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh. Najvyšší súd SR taktiež v uznesení sp. zn. 5Cdo/188/2023 z 31.07.2024 poukázal na to, že ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný v súlade s ustanovením § 565 a § 53 ods. 9 OZ, pre platný právny úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatniť celý dlh. Ak totiž veriteľ iba oznámi dlžnú sumu, s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený.

31. Konkretizovanie splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, má zásadný vplyv na plynutie premlčacej doby. Ustanovenie § 565 OZ, ako aj ustanovenie § 53 ods. 9 OZ tohto právneho predpisu, upravujú len zákonné podmienky zosplatnenia celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splatnej splátky. Sami o sebe nemajú vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby. Tento je právne upravený v § 103 OZ, podľa ktorého ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Z tohto ustanovenia však nevyplýva, aby začiatok plynutia premlčacej doby mal nastať až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní s prihliadnutím a zohľadnením aj uplynutia 15 dňovej lehoty od upozornenia spotrebiteľa na úmysel veriteľa jeho dlh zosplatniť pre nezaplatenie splátky. K tejto otázke však Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 7Cdo/268/2020 z 29. novembra 2022, zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2023 pod č. 29 konštatoval, cit.: „Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka)“.

32. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právny úkon, akým je zosplatnenie celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splátky, musí obsahovať aj dôležitý údaj, a to identifikáciu tej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Ak právny úkon zosplatnenia neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatniť, je nejasný a teda neurčitý, nakoľko vyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, či došlo k dodržaniu zákonom stanovenej minimálnej lehoty troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľa, ako aj o tom, kedy začala plynúť trojročná premlčacia doba upravená v ustanovení § 103 vety druhej a § 101 OZ. Záver, podľa ktorého právny úkon zosplatnenia je pre jeho neurčitosť neplatný podľa ustanovenia § 37 ods. 1 OZ tak má oporu vo vykonanom dokazovaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudky tunajšieho súdu sp. zn. 7CoCsp/18/2022 z 28.11.2022, ktorý v obdobnej veci potvrdil rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 1Csp/95/2018 z 19.01.2022, obdobne aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20CoCsp/25/2022.

33. Pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 123/2022 z 30.01.2024, na ktoré poukazovala žalobkyňa, odvolací súd má za to, že ide o ojedinelé rozhodnutie, ktoré vyslovuje opačný názor aký bol uvedený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/2/2023, ktoré bolo vydané v rovnakom čase, pričom po tomto rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky prijal ďalšie rozhodnutia, ktoré jasne konštatujú, že pre platné zosplatnenie sa vyžaduje, aby výzva pre zosplatnením obsahovala špecifikáciu konkrétnej splátky, s úhradou ktorej je dlžník v omeškaní viac ako 3 mesiace.

34. Z oznámenia o zosplatnení (v danom prípade z „Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 28.11.2018“), prípadne z tomu predchádzajúceho upozornenia na možnosť zosplatnenia (v danom prípade z výzvy z 01.10.2018), malo byť zrejmé, pre omeškanie ktorej konkrétnej splátky má byť predmetný úver predčasne zosplatnený. Tento údaj musí byť aspoň v jednej notifikácii jednoznačne

konkretizovaný. I keď Občiansky zákonník v § 53 ods. 9, resp. § 565 OZ expressis verbis neuvádza čo má byť obsahom predmetných oznámení, tento obsah možno vyabstrahovať z podmienok, ktoré musia byť pre realizáciu mimoriadneho zosplatnenia úveru veriteľom splnené. Pokiaľ ustanovenie § 53 ods. 9 OZ možnosť predčasného zosplatnenia úveru podmieňuje uplynutím 3 mesačnej doby od omeškania so zaplatením splátky, tak je zrejmé, že táto konkrétna splátka musí byť jednoznačne identifikovateľná, čomu zodpovedá povinnosť vedieť ju i konkretizovať. Veriteľ predsa musí vedieť, pre ktorú splátku svoje právo zosplatiť úver uplatnil a nie je dôvod, prečo by touto informáciou nemal disponovať aj dlžník. V kontexte vyššie uvedených skutočností je potrebné považovať za právne bezvýznamné tvrdenie žalobkyne, že splátku, pre nezaplatenie ktorej C. C. O. vyhlásila predčasnú splatnosť úveru je možné z predložených listín ustáliť aj matematickým výpočtom.

35. V okolnostiach súdeného prípadu možno konštatovať, že žalobkyňou predložená výzva z 01.10.2018 (č. l. 24) síce obsahuje konštatovanie o omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 3.635,33 EUR, výzvu na jej úhradu najneskôr do 15 dní odo dňa doručenia výzvy na v nej uvedený účet, ako aj upozornenie na oprávnenie banky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru v prípade, ak bezodkladne nebude dlžná suma uhradená, avšak z jej obsahu nie je jednoznačne zistiteľné, pre ktorú splátku v prípade jej nezaplatenia zamýšľala C. C. O. postupovať podľa ust. § 565 OZ, t. j. vyhlásiť úver za predčasne splatný. Túto skutočnosť nemožno zistiť ani z obsahu Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 28.11.2018 (č. l. 32), v ktorom C. C. O. uvádzala, že dôvodom zosplatnenia bola skutočnosť, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery C. C., O., s účinnosťou od 01.01.2015 v aktuálnom znení – omeškanie Dlžníka so splácaním Pohľadávky Banky o viac ako 3 mesiace a pohľadávku z úverovej zmluvy ustálil na sumu 118.747,71 eur. Predčasné zosplatnenie pohľadávky je jednostranný adresný hmotnoprávny úkon, ktorý však v súdenom prípade vzhľadom na absenciu špecifikácie splátky/splátok, pre ktorých nezaplatenie v lehote splatnosti bol úver zosplatnený svojim obsahom odporuje zákonu, a to ust. § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom do 31.10.2024 v spojení s ust. § 565 OZ, a to pre absenciu nezameniteľného uvedenia splátky, pre ktorú bolo pristúpené k mimoriadnej splatnosti úveru a okolností za akých k tomu došlo. Takýto nejednoznačný právny úkon nemôže mať žiadne právne následky a možno ho kvalifikovať ako neplatný pre jeho neurčitosť v zmysle ust. § 37 ods. 1 OZ. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu je pritom súd povinný prihliadať ex officio (porovnaj tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/38/2021 z 24.02.2022).

36. K zvýrazneniu správnosti právneho posúdenia otázky vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne súdom prvej inštancie vyplývajúceho z bodu 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd poukazuje na podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky na iného veriteľa stanovené § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorého znenie bolo súdom prvej inštancie citované. V zmysle tohto ustanovenia môže byť premetom postúpenia len pohľadávka (príp. časť pohľadávky) po konečnom termíne splatnosti alebo pohľadávka, ktorá sa stala celkom splatnou pred konečným termínom splatnosti. Uvedené znamená, že ak nedošlo k platnému zosplatneniu celej pohľadávky, ktorú mala úmysel C. C. O. postúpiť, táto nemohla byť ako celok na žalobkyňu postúpená. Zo Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 13.12.2010 vyplýva, že konečná splatnosť úveru mala nastať dňa 15.12.2039, preto v prípade neplatnosti predčasného zosplatnenia pred dátumom konečnej splatnosti úveru nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky na žalobkyňu. Z obsahu preskúmaného spisu a súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania je zrejmé, že k postúpeniu pohľadávky z postupcu na žalobkyňu malo dôjsť na základe zmluvy uzatvorenej dňa 22.11.2013, t. j. pred tým, ako nastala splatnosť celého úveru. Vzhľadom na to v predmetnom prípade neboli splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, nemohli byť na žalobkyňu platne postúpené práva požadovať celú zosplatnenú pohľadávku vyplývajúcu z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 28.11.2018, v dôsledku čoho je správny záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v predmetnom konaní. Vecnú správnosť tohto záveru potvrdzuje aktuálna súdna prax, v rámci ktorej odvolací súd poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu Trnava, sp. zn. 32CoCsp/6/2023 z 28.05.2024, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 13CoCsp/4/2024 z 27.03.2024, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 16CoCsp/10/2023 z 12.03.2024, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6CoCsp/5/2023 z 15.06.2023.

37. K odvolacej argumentácii žalobkyne k otázke platnosti postúpenia uplatnenej pohľadávky, odkazujúcej na uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 9Csp/33/2021 - 228 z 20.11.2024, konštatujúcej preukázanie prevodu práv a povinností, ktoré sú predmetom súdneho konania zmluvou o postúpení

pohľadávok odvolací súd poukazuje na uznesenie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/4/2024 z 5. augusta 2025, publikovaného pod č. R 36/2025 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 5/2025, ktorého právna veta znie: „Súd nie je pri rozhodovaní vo veci samej z hľadiska posúdenia aktívnej vecnej legitímácie viazaný svojím procesným rozhodnutím o zmene žalobcu (§ 80 ods. 2 CSP)“. V odôvodnení svojho rozhodnutia pritom vyslovil názor, že „pri rozhodovaní o zmene subjektu podľa § 80 ods. 1 a 2 CSP súd skúma, či v danom prípade ide o takú právnu skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností (teda či nejde o takú právnu skutočnosť, ktorá podľa právnych predpisov nemôže mať za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností), či skutočne nastala (teda napr. že zmluva o postúpení pohľadávky bola skutočne uzavretá) a či je v konkrétnom prípade spôsobilá mať za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná. Otázkou, či tvrdené právo (povinnosť), ktoré malo byť prevedené alebo malo prejsť na iného, tu naozaj je alebo či skutočne bolo prevedené, sa súd nezaobrá, lebo sa týka už posúdenia veci samej, ku ktorému sa vyjadruje len v rozhodnutí o veci samej. Inými slovami, otázku vecnej legitímácie posudzuje súd až v rozhodnutí o veci samej na základe riadne vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci.“ vzhľadom na citované názory, ktoré nepochybne tvoria súčasť rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít je potrebné túto námietku žalobkyne považovať za právne neopodstatnenú.

38. Vo vzťahu k výroku III. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie určil zmluvnú podmienku uvedenú v „Produktových obchodných podmienkach pre hypotekárne a splátkové úvery C. C., O.“ v znení účinnom od 01.01.2017 v časti 8. Prípady porušenia a ich následky, bod 8.1. za neprijateľnú, a tým neplatnú odvolací súd uvádza, že možnosť takéhoto postupu predpokladá § 298 ods. 1 CSP, ktorý v rozsudku týkajúcom sa spotrebiteľského sporu oprávňuje súd bez uplatnenia takéhoto žalobného nároku (alebo bez vzájomného nároku spotrebiteľa) vysloviť, že určitá zmluvná podmienka použitá dodávateľom aj len v zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná. Povinnosť vnútroštátneho súdu preskúmať ex offio prípadnú nekalú povahu zmluvných podmienok je odôvodnená povahou a významom verejného záujmu, ktorý je základom ochrany, ktorú Smernica Rady 93/13/EHS priznáva spotrebiteľom, takže účinné preskúmanie prípadnej nekalosti povahy zmluvných podmienok, ako to vyžaduje Smernica Rady 93/13/EHS, nemožno zaručiť, ak by sa právna sila rozhodnutej veci vzťahovala na súdne rozhodnutia, v ktorých sa takéto preskúmanie neuvádza (rozsudok zo 17. mája 2022, Ibercaja Banco, C-600/19, EU:C:2022:394, bod 50). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-421/14 zo dňa 26.01.2017, podľa ktorého v prípade existencie jednej alebo viacerých zmluvných podmienok, ktorých prípadne nekalá povaha ešte nebola preskúmaná počas predchádzajúceho súdneho preskúmania spornej zmluvy, ktoré sa skončilo vydaním rozhodnutia s právnou silou rozhodnutej veci, sa má Smernica Rady 93/13/EHS vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý pravidelne rozhoduje v sporoch spotrebiteľov v rámci incidenčnej námietky, má povinnosť posúdiť na návrh účastníkov konania alebo ex offio hneď ako je oboznámený s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel ich prípadne nekalú povahu takejto zmluvnej podmienky.

39. V predmetnom prípade podľa názoru odvolacieho súdu preskúmaniu nekalosti zmluvnej podmienky identifikovanej vo výroku III. napadnutého rozsudku nebránili okolnosti vymenované v § 53 ods. 1 druhá veta OZ, t.j. teda nešlo o zmluvnú podmienku týkajúcu sa hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne a v okolnostiach prípadu ani nebolo tvrdené a preukázané, že by takáto zmluvná podmienka bola individuálne dojednaná.

40. Vo vzťahu k posúdeniu individuálnosti zmluvných dojednaní je kľúčom k pochopeniu individuálneho zmluvného dojednania práve možnosť spotrebiteľa svojou vlastnou aktivitou a konaním ovplyvniť obsah a podstatu zmluvnej podmienky. Takáto možnosť je podľa označeného ustanovenia OZ sústredená výhradne v úprave procesu rokovania o zmluve, ktoré predstavuje jediné štádium kedy môže spotrebiteľ ovplyvniť obsah zmluvy a jej podmienok. Preto aj ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné vykladať v intenciách vzniku spotrebiteľskej zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu pri dojednávani ktorého adresát ponuky alebo návrhu tento akceptuje, pričom predtým sa s ním mal možnosť oboznámiť a návrh modifikovať. Ak nebudú dané podmienky a možnosť spotrebiteľa zmeniť návrh zmluvnej podmienky, t. j. zmeniť jej obsah, a tým v parciálnej časti predložiť dodávateľovi nový návrh, nebude možné za žiadnych okolností hovoriť o priestore na vznik individuálnych dojednaní. Iba dôsledné garantovanie a vykonávanie práv spotrebiteľa v predzmluvnej fáze a pri dojednávani zmluvy

s dosahom na reálne zmeny ich podmienok bude vytvárať relevantný priestor vzniku individuálneho zmluvného dojednaní. (Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 574). V tomto smere žalobkyňa súdu nepredložila žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali individuálnosť dojednaní predmetnej zmluvnej podmienky, preto odvolací súd vychádzal z toho, že zmluvné podmienky uvedené v Produktových obchodných podmienkach pre hypotekárne a splátkové úvery C. C., O. neboli zmluvnými stranami individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

41. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Občiansky zákonník obsahoval v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (t. j. k 13.12.2010) demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. To znamená, že súdu nebráni žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky zo zmluvného dojednaní štandardnej formulárovej zmluvy, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 OZ. Žalovaní 1/ a 2/ ako spotrebiteľia a ako slabšia strana sporu, nemali možnosť participovať na vytvorení formulárovej zmluvy a nepochybne sú z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp 19/2021). Aj článok 3 Smernice Rady 93/13/EHS iba abstraktne uvádza skutočnosti, ktoré dávajú zmluvnej podmienke, ktorá nebola individuálne dohodnutá, nekalý charakter, že príloha, na ktorú odkazuje článok 3 ods. 3 smernice, obsahuje len indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré možno považovať za nekalé, a že podľa článku 4 smernice sa má nekalý charakter zmluvnej podmienky posudzovať so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v čase jej uzatvorenia (por. rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-137/08, VB Pénzügyi Lízing).

42. Z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-226/12, Constructora Principado zase vyplýva, že cit.: „Čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že existencia „značnej nerovnováhy“ môže vyplývať už zo samotnej skutočnosti dostatočne závažného narušenia právneho postavenia, v ktorom sa spotrebiteľ ako zmluvná strana nachádza na základe platných vnútroštátnych predpisov, či už formou zúženia obsahu práv, ktoré mu podľa týchto predpisov vyplývajú zo zmluvy, prekážky v ich výkone alebo tiež formou prenesenia dodatočnej povinnosti, ktorú vnútroštátne predpisy nestanovujú, na spotrebiteľa, pričom vnútroštátnemu súdu na účely posúdenia prípadnej existencie značnej nerovnováhy prináleží zohľadniť povahu tovaru alebo služby, ktorá je predmetom zmluvy, všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením tejto zmluvy, ako aj všetky ostatné podmienky zmluvy.

43. Pre právne posúdenie stavu nerovnováhy je potrebné predovšetkým vykonať test proporcionality, ktorý vychádza v úvodnej fáze z porovnania zmluvnými podmienkami privedeného stavu so stavom absolútnej - teoretickej rovnosti zmluvných strán. Práve uvedená komparácia je spôsobilá umožniť vykonanie testu proporcionality vo vzťahu ku konkrétne namietaným zmluvným podmienkam. Z praktického pohľadu možno nadobudnúť dojem, že značná nerovnováha je implikovaná práve záväzkami, v ktorých vystupuje na jednej strane slabšia zmluvná strana. Uvedená premisa môže mať štatút vyvrátenej domnienky a jej aplikácia je nanajvýš opodstatnená, keďže aj samotná filozofia Smernice Rady 93/13/EHS prezumuje, že nadvláda dodávateľov nad spotrebiteľmi zakladá východiskový stav určitej miery nerovnováhy, ktorý je potrebné korigovať pozitívnym zásahom štátu. Dané myšlienky vychádzajú z teórie spotrebiteľského správania a ekonómie, v rámci ktorých pristupujúca nadvláda dodávateľa predstavuje len využitie existujúcej výhody na maximalizáciu prospechu jednej strany na úkor strany druhej. Naznačenú filozofiu dlhodobo potvrdzuje aj Súdny dvor EÚ vo svojich rozhodnutiach Mostaza Claro, Godard, Asturcom a pod. Z uvedeného plynie, že vlastným testom neprijateľnosti zmluvnej podmienky je potrebné preveriť prvotnú prezumpciu založenú na predpokladaní existencie nerovnovážneho postavenia zmluvných strán. Z tohto dôvodu je zrejmé, že test neprijateľnosti zmluvných podmienok nie je hľadaním nerovnováhy, ale preverovaním existujúceho stavu rovnováhy so zreteľom na právne postavenie spotrebiteľa. V poradí druhým významným bodom z pohľadu koncepcie ust. § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka je už spomenutá implicitná legálna definícia neprijateľnej zmluvnej podmienky s poukazom na materiálne kritériá spôsobovania značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V prípade neprijateľnej zmluvnej podmienky je potrebné vykonať kumulatívnu analýzu značnej nerovnováhy v neprospech spotrebiteľa,

ktorej predmetom je zameranie a účinok privedený zmluvnou podmienkou.“ (Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 562).

44. Aspekt značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa ako materiálny znak neprijateľnosti zmluvnej podmienky rozvinula judikatúra súdov SR aj nasledovnými dvomi smermi: a) ak je spotrebiteľ vystavený nejasnej, nezrozumiteľnej alebo neurčitej zmluvnej podmienke, z ktorej nemožno určiť práva a povinnosti plynúce pre spotrebiteľa. Najčastejšie prípady nejasnosti a nezrozumiteľnosti zmluvnej podmienky spočívajú v používaní komplikovaných a náročných technických a iných sofistických termínov, v nejasnej formulácii zmluvného ustanovenia, ktorá ho robí nepochopiteľným pre spotrebiteľa. Neurčitosť zmluvnej podmienky úzko súvisí s jej nezrozumiteľnosťou a týka sa väd jej obsahu, ktorých následkom je, že spotrebiteľ je vystavený právnej neistote v otázke úpravy práv a povinností v konkrétnom štádiu zmluvného vzťahu. Uvedené atribúty bude spĺňať aj zmluvná podmienka, ktorá bude v dôsledku napríklad kolízie s inými zmluvnými podmienkami nevykonateľná, a tak nebude možné ustáliť jednoznačne režim úpravy práv a povinností v spotrebiteľskom záväzku,

b) ak sa zmluvná podmienka v neprospech spotrebiteľa odchyľuje od ratio legis zmluvného ustanovenia, hoci aj dispozitívnej povahy vychádzajúc pritom z jednostrannej kogentnosti všetkých ustanovení zákona regulujúcich spotrebiteľské zmluvy. V tomto prípade ide o identifikáciu takých zmluvných podmienok, ktoré spochybnia garanciu zákonného režimu a účelu právnej úpravy v neprospech spotrebiteľa, sa od zákona odchyli. Práve uvedené odchylenie sa od ratio legis zákona v neprospech spotrebiteľa zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Judikatúra takýto prípad stotožňuje napríklad so zmluvnou podmienkou, podľa ktorej má dodávateľ nárok na náhradu škody aj popri paušalizovanej náhrade škody v podobe zmluvnej pokuty alebo dohodu o tom, že aj po zániku záväzku medzi dodávateľom a spotrebiteľom zostane dodávateľovi zachovaný nárok zo zmluvnej pokuty. V tomto prípade je ratio legis vyjadrené v § 48 ods. 2 OZ v spojení s § 52a ods. 2 OZ, ktoré na prospech spotrebiteľa prezumujú, že odstúpením od zmluvy sa od začiatku zrušujú uzavreté zmluvy, a to aj vzájomne závislé. V tomto zmysle akákoľvek dohoda, ktorá bude v rozpore s ratio legis zákonnej úpravy na škodu spotrebiteľa, bude predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku. Možno uviesť aj obdobný príklad, kedy konajúce súdy odklon od úrokov z omeškania ustanovených vykonávacím právnym predpisom vyhodnotili ako neprijateľnú zmluvnú podmienku založenú na odchýlke od ratio legis právnej úpravy. (Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 564 - 565).

45. V rozhodnutí Vrchného krajského súdu v Brandenburgu (Brandenburgisches Oberlandesgericht) č. k. 7 U 17/06 z 21. júna 2006, sa aplikoval výklad, podľa ktorého by zmluvná podmienka, ktorá je predmetom posúdenia, mala byť podrobená možnému najneprijateľnejšiemu výkladu, ktorý sa s ňou spája a aký pri posudzovaných zmluvných podmienkach vôbec prichádza do úvahy.

46. Majúc na zreteli vyššie uvedené východiská odvolací súd konštatuje správnosť záveru súdu prvej inštancie preneseného do výroku III. napadnutého rozsudku a stotožňuje sa s dôvodmi vyplývajúcimi z bodov 14. a 15. napadnutého rozsudku, ktoré súd prvej inštancie oprel o relevantné časti rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C - 598/20. Porušenie povinnosti spotrebiteľa zaplatiť včas splátku úveru je vážnym porušením zmluvnej povinnosti, no nesplnenie si tejto povinnosti nemôže byť „in genere“, bez ďalšieho rozhodujúcim a jediným prvkom na skúmanie prijateľnosti, resp. neprijateľnosti zmluvného dojednania o predčasnej splatnosti poskytnutého úveru. Odvolací súd poukazuje aj na závery Súdneho dvora EÚ vyplývajúce z rozsudku vo veci C-421/14 z 26.01.2017, podľa ktorého pokiaľ ide o posúdenie vnútroštátnym súdom prípadnej nekalej povahy podmienky týkajúcej sa splatnosti celého dlhu z dôvodu neplnenia povinností zo strany dlžníka počas určitého obdobia, je úlohou tohto súdu preskúmať, či možnosť predajcu alebo dodávateľa rozhodnúť o splatnosti celého úveru závisí od toho, že si spotrebiteľ nesplnil povinnosť, ktorá je v spornom zmluvnom vzťahu podstatná, či sa táto možnosť priznáva v prípadoch, v ktorých je takéto nesplnenie povinnosti z hľadiska doby splácania úveru a jeho výšky dostatočne závažné, či táto možnosť predstavuje odchýlku od právnych predpisov uplatniteľných v danej oblasti pri neexistencii osobitných zmluvných ustanovení, a či vnútroštátne právo stanovuje primerané a účinné prostriedky, ktoré spotrebiteľovi, na ktorého sa takéto podmienka uplatní, umožnia, aby odvrátil účinky takejto splatnosti úveru.

47. Súd prvej inštancie v súvislosti s napadnutým výrokom III. opodstatnene poukázal na rozsudok Súdneho dvora EU vo veci sp. zn. C-598/21, podľa ktorého článok 3 ods. 1, článok 4 ods. 1, článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v spojení s článkami 7 a 38 Charty základných práv Európskej únie sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej súdne preskúmanie nekalkej povahy klauzuly o predčasnej splatnosti obsiahnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere nezohľadňuje proporionalitu možnosti priznanej predajcovi alebo dodávateľovi uplatniť právo, ktoré mu vyplýva z tejto klauzuly, s ohľadom na kritériá súvisiace najmä so závažnosťou nesplnenia zmluvných povinností zo strany spotrebiteľa, takých ako výška splátok, ktoré neboli splatené vo vzťahu k celkovej výške úveru a dĺžke trvania zmluvy, ako aj s možnosťou, že uplatnenie uvedenej klauzuly povedie k tomu, že predajca alebo dodávateľ môže pristúpiť k vymáhaniu súm dlžných na základe tejto klauzuly predajcom rodinného obydla spotrebiteľa v mimosúdnom konaní.

48. Posudzovaná zmluvná podmienka zakotvená v časti 8. Prípady porušenia a ich následky, bod 8.1 Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery C. C., O. v znení účinnom od 01.01.2017 aj podľa odvolacieho súdu nezohľadňuje proporionalitu možnosti priznanej dodávateľovi uplatniť právo, ktoré mu vyplýva z tejto klauzuly, nakoľko veriteľovi umožňuje zosplatiť dlh v dôsledku omeškania dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako 3 mesiace bez ohľadu na to, aká je výška pohľadávky banky v pomere k výške už zaplatených splátok, resp. zostatku dlhu. Paušálne tak toto právo dopadá na všetky prípady, aj také, kedy je výška nezaplatených splátok neporovnateľná voči výške už zaplatených splátok. Teda aj pri nepodstatnom nesplnení tejto povinnosti, ktoré z hľadiska doby splácania úveru a jeho výšky nie je možné považovať za závažné. V predmetnej zmluvnej podmienke možno podľa odvolacieho súdu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech žalovaných 1/ a 2/ ako spotrebiteľov vidieť aj s ohľadom na možnosť veriteľa jednostranne si určiť lehotu na splatenie pohľadávky, ktorej predčasnú splatnosť sám vyhlásil.

49. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že nevidí neprijateľnosť danej zmluvnej podmienky, z dôvodu, že jej znenie je totožné so znením § 53 ods. 9 OZ. Odvolací súd si je vedomý skutočnosti, že prekážkou pre posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky je, ak táto odráža záväzné zákonné alebo regulačné ustanovenia v zmysle článku 1 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS (uvedené prináleží overiť vnútroštátnemu súdu), zároveň však zvyrazňuje nutnosť reštriktívneho výkladu označeného článku smernice vzhľadom na jej cieľ, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred nekalými podmienkami obsiahnutými v zmluvách. Preto sa v konaní vedenom pod sp. zn. 20Co/99/2019 odvolací súd obrátil na Súdny dvor EÚ, ktorý v rozhodnutí vydanom pod sp. zn. C-598/21 podal výklad, z ktorého podstaty vyplýva, že ustanovenia vnútroštátneho práva relevantné pre posúdenie prípadu - §565 a § 53 ods. 9 OZ sa neuplatňujú automaticky, čo by bolo potrebné na to, aby sa považovali za „záväzné“ v zmysle článku 1 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS, ale naopak, vyžadujú výslovnú dohodu strán o ich použití. V prípade neexistencie takej dohody § 565 OZ ako pravidlo nepripúšťa požadovať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie mesačnej splátky. Ani § 53 ods. 9 OZ odkazujúci na spotrebiteľskú zmluvu plnenú v splátkach osobitne nepredpokladá predčasné splatenie zmluvy o dlhodobom úvere ani existenciu zabezpečenia tohto úveru záložným právom na rodinný dom spotrebiteľa. Za týchto podmienok rozhodnutie podnikateľa zahrnúť do zmluvy o úvere zabezpečenom záložným právom k rodinnému domu spotrebiteľa individuálne nevyjednanú podmienku, ktorá by mala odrážať označené ustanovenia, nemožno považovať za nastolenie rovnováhy medzi všetkými právami a povinnosťami zmluvných strán zo strany vnútroštátneho zákonodarcu.

50. Okrem uvedeného nie je žalobkyňou uvádzaný argument o prekážke posudzovania neprijateľnosti spornej zmluvnej podmienky podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne dôsledný aj z toho dôvodu, že posudzované zmluvné dojednanie napríklad vôbec neodráža podmienku vyplývajúcu z § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorej je veriteľ povinný spotrebiteľa ešte predtým ako pristúpi k vyhláseniu predčasnej splatnosti na omeškanie upozorniť. Povinnosť upozornenia spotrebiteľa na jeho omeškanie so splácaním dlhu je mu daná práve za účelom poskytnutia mu možnosti k odvráteniu tohto závažného následku. Teda okrem skutočnosti, že ust. § 565 a § 53 ods. 9 OZ nepredstavujú záväzné zákonné alebo regulačné ustanovenia v zmysle článku 1 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS, predmetná zmluvná podmienka ani nepreberá v celom rozsahu zákonné požiadavky ustanovené pre uplatnenie práva veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Preto z pohľadu označeného ustanovenia smernice nebola vylúčená z preskúmania realizovaného súdom prvej inštancie v danej veci.

51. K požiadavkám odvolateľa, aby sa odvolací súd vysporiadal s tým ako by malo vyzerat' platné dojednanie práva veriteľa na zosplatnenie v spotrebiteľskej zmluve (keďže jeho posúdenie nevyplýva zo zákona, ale naopak, priamo mu podľa žalobkyne odporuje), a aké podmienky by mali byť splnené v čase zosplatnenia, a teda s akou sumou by mali byť žalovaní v tom čase v omeškaní a aké dlhé by malo byť toto omeškanie, resp. akú splátku mal veriteľ uviesť vo výzve podľa ust. § 53 ods. 9 OZ odvolací súd konštatuje, že pre platné dojednanie práva veriteľa na predčasné zosplatnenie úveru zo spotrebiteľskej zmluvy je potrebné, aby zmluvná podmienka zohľadňovala proporcionalitu medzi stavom z porušenia práva (omeškané splátky) a stavom z následku (celý zvyšok pohľadávky), a tiež zohľadňovala možnosť odvrátiť takýto následok, napr. dodatočnou úhradou. Tieto dve kritéria judikoval aj Súdny dvor EÚ vo veci C-415/11. Je nevyhnutné, aby právo banky na ochranu jej pohľadávky a ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany boli vzájomne vyvážené. Pokiaľ však žalobkyňa od súdu očakáva, že mu naformuluje z tohto pohľadu vyvážené dojednanie práva veriteľa na zosplatnenie pohľadávky, ktorej splácanie bolo dohodnuté v splátkach, odvolací súd konštatuje, že nie je jeho úlohou, ani úlohou súdov všeobecne poskytovať právne poradenstvo, či koncipovať zmluvné dojednania pre podnikateľské subjekty, ktoré by boli v súlade so zákonom a komunitárnym právom. Takýmto postupom by došlo k popretiu postavenia súdu ako nestranného arbitra v spore.

52. Správnym výrokom II. a III. napadnutého rozsudku týkajúcim sa merita veci zodpovedá aj správny výrok IV. o trovách konania, vychádzajúci zo záveru o procesnom úspechu žalovaných 1/ a 2/ voči žalobkyne v konaní pred súdom prvej inštancie.

53. Z už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (viď napr. aj rozhodnutia ÚS SR sp.zn. II. ÚS 251/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalobkyne v tomto smere, zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou, predovšetkým s ohľadom na zásadu hospodárnosti a efektívnosti konania.

54. Vychádzajúc z uvedených dôvodov má odvolací súd za to, že postupom a rozhodnutím súdu prvej inštancie nebol v predmetnej veci naplnený ani odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP, z dôvodu ktorého bolo potrebné postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok vo výrokoch II. a III., ako aj v súvisiacom výroku IV. o trovách konania ako vecne správny potvrdiť (výrok II. tohto rozsudku).

55. Žalobkyňa v odvolacom konaní opätovne navrhla konanie prerušiť do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 34C/15/2025.

56. Podľa 162 ods. 1 CSP, súd konanie preruší, ak

a) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť,

b) pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania,

c) podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

57. V danom prípade sa nejedná o dôvod, ktorý zákonodarca predpokladá na to, aby súd prerušil konania. Navyše konanie, od ktorého žalobkyňa odvodzuje dôvodnosť prerušenia konania, nie je spôsobilé ovplyvniť výsledok tohto konania. Bez ohľadu na skutočnosť, či dražba, ktorej neplatnosti sa účastníci úverovej zmluvy a záložnej zmluvy domáhajú v inom konaní, vedenom na Okresnom súde Prešov bude posúdená ako neplatná alebo žaloba bude zamietnutá, nič to nezmení na právnom posúdení tejto veci a dôvodoch, pre ktoré žalobný nárok uplatnený žalobcom súd prvej inštancie zamietol. Nevidiac dôvody na prerušenie konania preto odvolací súd tento procesný návrh žalobkyne zamietol (výrok I. tohto rozsudku).

58. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalobkyni v plnom rozsahu majúc za to, že v odvolacom konaní boli žalovaní 1/ a 2/ plne procesne úspešní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

59. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).